

Sygn. akt II K 707/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: staż. Justyna Galbierczyk

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2019 roku sprawy

A. G.

s. S. i E. z domu F.

ur. (...) w D.

oskarżonego o to, że:

W dniu 28 czerwca 2017 roku w godz. 13:00-14:00 nad zbiornikiem wodnym w C. gm.(...) powiat (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nn mężczyzną wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego dokonał kradzieży telefonu komórkowego (...), wędki z kołowrotkiem, kuchenki turystycznej, Power Bank, radia samochodowego marki S. ogólnej wartości 750 zł na szkodę S. B. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

orzeka

1. oskarżonego **A. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z tą zmianą, iż łączną wartość skradzionych rzeczy ustala na kwotę 850 złotych i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **A. G.** środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz S. B. kwoty 850 (osiemset pięćdziesiąt) złotych,
3. zwalnia oskarżonego od kosztów procesu, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)

Ustalając rodzaj i rozmiar represji karnej Sąd obowiązany był kierować się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 kk bacząc, by orzeczona kara nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Oceniając stopień winy należało mieć na względzie takie okoliczności, które obniżając z różnych przyczyn zdolność prawidłowego postrzegania rzeczywistości i kontrolowania własnych zachowań, mogłyby znacząco, w sposób usprawiedliwiony determinować istniejącą po stronie oskarżonych wolę popełnienia przestępstwa. Istnienia takich okoliczności postępowanie dowodowe nie dowiodło, toteż stopień zawinienia A. G. uznać należy za wysoki.

Popelnione przestępstwo cechuje równie wysoki stopień społecznej szkodliwości, na co wskazuje analiza komponentów wymienionych w art. 115 § 2 kk. Oskarżony godził w dobro o niekwestionowanej wartości, jakim jest poszanowanie cudzej własności. Działał w zamiarze bezpośrednim i w sposób cyniczny, bo wykorzystał chwilową nieuwagę i niedyspozycję S. B., z którym wcześniej spożywał alkohol. Taki dobór ofiary jednoznacznie wskazuje, że oskarżony jest człowiekiem wyrachowanym, skłonny do wykorzystania każdej nadarzającej się sposobności do sięgnięcia po cudze mienie, a przy tym zupełnie nie liczącym się z konsekwencjami swojego postępowania. Należy podkreślić, że przestępstwa dopuścił się w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia mającego upłynąć 04 lutego 2018 r. Należy sądzić, że nie był to jednorazowy wypadek, skoro dobrodziejstwo to zostało odwołane postanowieniem SO w E. z dnia 04 sierpnia 2017 r.

Wartość wyrządzonej szkody materialnej nie jest co prawda duża, ale zdaniem Sądu, akurat ten składnik oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu nie może mieć decydującego znaczenia w przypadku wielokrotnego przestępcy i zarazem recydywisty, jakim jest A. G.. Pomijając już oczywiste i rażące pogwałcenie rygorów warunkowego zwolnienia, to trzeba pamiętać, że oskarżony od niemal 20 lat systematycznie ponawia ataki na dobra chronione prawem dopuszczając się kolejnych przestępstw i nie wykorzystując żadnej z darowanych mu szans na resocjalizację na wolności. Widoczna uporczywość w negowaniu podstawowych norm współżycia społecznego i ustawiczne konflikty z prawem zmuszają do wniosku, że wymiar kary za osądzone przestępstwo winien przede wszystkim realizować cele prewencyjne izolując A. G. od społeczeństwa, w którym najwyraźniej nie potrafi się odnaleźć. Należy także uzmysłwić mu, że dysponując tak bogatymi doświadczeniami przestępczymi nie może liczyć na pobłażliwość wymiaru sprawiedliwości, a jego zachowanie na wolności powinno być nienaganne. Na wymiar kary in minus rzutowała także postawa prezentowana w postępowaniu karnym, bowiem oskarżony nie okazał skruchy, nie czynił starań o naprawienie szkody, wyraźnie uzależniał swój stosunek do zarzutu od wymiaru kary i konsekwentnie tał dane współsprawcy gwarantując mu bezkarność.

W ocenie Sądu, pożądane skutki tak w sferze resocjalizacji, jak i w sferze prewencji może zapewnić wyłącznie odpowiednio surowa kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym. Orzeczenia takiej właśnie kary wymaga po pierwsze - przepis art. 69 § 1 kk, nie dopuszczający dobrodziejstwa probacji wobec sprawcy już skazanego na karę pozbawienia wolności, a po drugie negatywna prognoza kryminologiczna zbudowana na utrwalonej demoralizacji i dotąd niewyeliminowanych skłonnościach A. G. do nieuczciwego bogacenia się cudzym kosztem.

Mając to na względzie wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, bowiem kara na niższym poziomie nie oddałaby ani wagi czynu, ani jego okoliczności podmiotowo-przedmiotowych.

Z mocy art. 46 § 1 kk orzeczono środek kompensacyjny zobowiązując oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę pokrzywdzonemu równowartości wartości skradzionych mu rzeczy.

Uwzględniając obecną sytuację życiową i majątkową oskarżonego przebywającego w zakładzie karnym stwierdzono podstawy do przyjęcia, że uiszczenie kosztów byłoby dla w/w obecnie zbyty uciążliwe, w konsekwencji czego zwolniono go z tego obowiązku.